

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT

M. POIARES MADURO

fremSAT den 1. april 2004¹

1. I den foreliggende sag har Kongeriget Spanien nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning 2002/935/EF af 14. maj 2002 om statsstøtte til Grupo de Empresas Álvarez². Ved denne beslutning, som blev meddelt Spanien, blev den statsstøtte, som består i fortsat manglende betaling af skatter og sociale bidrag fra Grupo de Empresas Álvarez SA (herefter benævnt »GEA«) og Vidrios Automáticos del Norte SA (herefter benævnt »Vanosas«), som er et datterselskab af GEA, efter godkendelsen af betalingsstandsningen den 19. november 1997 for GEA's vedkommende og den 14. november 1997 for Vanosas vedkommende, og fra de nævnte datoer indtil januar 2001, erklæret uforenelig med fællesmarkedet.

2. Det er på sin plads at give en kort redegørelse for denne sags kontekst. En sådan redegørelse synes så meget desto mere nødvendig, eftersom den til Domstolen indgivne stævning ikke indeholder en klar opremsning af annullationsanbringenderne. En sådan uklarhed giver anledning til proceduremæssige vanskeligheder, der bør afklares, før sagen undersøges.

I — Sagens baggrund

A — *De støttemodtagende virksomheders situation*

3. GEA producerer og sælger porcelæn og keramik. Indtil 1991 var virksomheden en af de største spanske producenter af keramik. Vanosa, et 100% ejet datterselskab, producerede emballage af glas. Siden 1992 har den sektor, hvori selskaberne befandt sig, haft alvorlige problemer. Hertil kommer, at den region, hvori virksomhederne var beliggende, Galicien, befandt sig i en økonomisk krise.

4. Disse vanskeligheder fik de spanske myndigheder til, mellem 1992 og 1996, at yde GEA forskellige former for økonomisk støtte i form af garantier og direkte støtte. Selv om denne støtte blev erklæret ulovlig med den begrundelse, at den ikke var blevet meddelt, fandt Kommissionen, i en første beslutning

1 — Originalsprog: portugalsisk.

2 — EFT L 329, s. 1.

98/364/EF af 15. juli 1997³, at denne støtte var i overensstemmelse med Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder, og derfor forenelige med fællesmarkedet. Kommissionen stillede imidlertid to betingelser. For det første skulle de spanske myndigheder undlade at give nogen form for ny støtte og gennemføre den godkendte omstruktureringsplan fuldt ud. For det andet skulle de halvårligt tilstille Kommissionen en rapport om udførelsen af denne plan og om GEA's økonomiske situation.

gennemgangen synes Kommissionen ikke at have fundet noget i rapporten, der udgjorde tilsidesættelser af betingelserne for godkendelsen af støtten. Kun de af konkurrenterne indgivne klager fik Kommissionen til at indlede en ny procedure efter artikel 88, stk. 2, EF. Disse klager var baseret på de spanske myndigheders adfærd, da disse havde afstået fra at opkræve et betydeligt skattebeløb og socialsikringsbidrag hos de berørte virksomheder.

B — Den anfægtede beslutning

5. Kommissionen modtog den 21. maj 1999 den anden rapport om gennemførelsen af omstruktureringsplanen. Ved denne rapport fik Kommissionen kendskab til de betalingsstandsninger, der på disse virksomheders begæring blev meddelt af Juzgado de Primera Instancia de Vigo (Spanien) i 1997, og til de aftaler, der i overensstemmelse med national lovgivning var indgået med Agencia Estatal de Administración Tributaria (statens lokale skattemyndighed) og Tesorería General de la Seguridad Social (den sociale sikring) i 1998 (herefter benævnt »aftalerne«). De aftaler, der den 14. april 1998 blev indgået mellem skattemyndighederne og hver af de to virksomheder, vedrørte på den ene side en delvis eftergivelse af de to virksomheders skattegæld og på den anden side en udsættelse og langsigtet omlægning af den resterende gæld. Den særlige aftale, der den 6. november 1998 blev indgået mellem Vanosa og den sociale sikring, vedrørte en delvis eftergivelse af virksomhedens gæld samt en udsættelse og omlægning af den resterende gæld. Ved

6. Den anfægtede beslutning, der er vedtaget ved afslutningen af den af Kommissionen indledte procedure, fastslår i det væsentlige, at i perioden mellem datoerne for GEA's og Vanosas betalingsstandsning og januar 2001 tilsidesatte de to virksomheder systematisk deres forpligtelser i relation til betaling af skat og socialsikringsbidrag. Af beslutningen fremgår, at i overensstemmelse med Kommissionens beslutning 1999/509/EF af 14. oktober 1998 om Spaniens støtte til virksomhederne i Magefesa-koncernen og deres efterfølgere⁴, der blev stadfæstet af Domstolen i dom af 12. oktober 2000 i sagen i Spanien mod Kommissionen⁵, udgør en permanent og systematisk manglende betaling af socialsikringsbidragene og af et væsentligt skattebeløb som følge af betalingsstandsning og indgåelse af aftalerne en overførsel af statsmidler til GEA og Vanosa.

3 — EFT 1998 L 164, s. 30.

4 — EFT 1999 L 198, s. 15.

5 — Sag C-480/98, Sml. I, s. 8717.

Af beslutningen fremgår endvidere, at den konkurrencemæssige fordel, som de pågældende virksomheder fik i forhold til deres konkurrenter i handlen inden for Fællesskabet, skyldtes, at de spanske myndigheder ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at disse virksomheder opfyldte deres forpligtelser. Dette resulterede i en betydelig forøgelse af de nævnte virksomheders gæld, og det blev herved fastslået, at staten ikke under de i sagen forelæggende omstændigheder har udvist en adfærd, som er sammenlignelig med en påpasselig privat kreditors adfærd.

7. Under disse omstændigheder er Kommissionen af den opfattelse, at de spanske myndigheders undladelse af at kræve betaling af de skatter og socialsikringsbidrag, som GEA og Vanosa skyldte, udgør en støtte efter artikel 87, stk. 1, EF. Kommissionen har endvidere anført, at denne støtte ikke kan henføres til nogen af de undtagelser, som er fastsat i artikel 87, stk. 2 og 3, EF. Kommissionen har følgelig fastslået, at den pågældende støtte er uforenelig med fællesmarkedet, og anmodet Kongeriget Spanien om at træffe alle de nødvendige foranstaltninger for at tilbagesøge den støtte, som er udbetalt til støttemodtageren.

II — Om de påberåbte anbringender kan antages til realitetsbehandling

8. I indlæggene er parterne enige om, at anbringenderne i stævningen støttes på, at

der foreligger en tilsidesættelse af artikel 87, stk. 1, EF. Af sagsøgerens argumentation kan der udledes tre annullationspåstande. Tilsidesættelsen af EF-traktaten kan for det første tilskrives en vildfarelse i valget og fortolkningen af de gældende retsfor skrifter, for det andet en vildfarelse ved de faktiske omstændigheder, der er lagt til grund for den anfægtede beslutning, og endelig en vildfarelse i relation til den retlige kvalifikation af de relevante faktiske omstændigheder.

9. Der er imidlertid tvivl om, hvorvidt et andet anbringende, der er påberåbt under sagens behandling, kan antages til realitetsbehandling. I sin replik har sagsøgeren nedlagt påstand om delvis annullation af den anfægtede beslutning under henvisning til, at der er usikkerhed med hensyn til den periode, hvori der er udbetalt statsstøtte. Kommissionen opfattede denne påstand som et nyt anbringende og nedlagde derfor påstand om afvisning af dette i henhold til artikel 42, stk. 2, i Domstolens procesreglement, hvorefter nye anbringender ikke må fremsættes under sagens behandling, medmindre de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne.

10. Det bemærkes, at Domstolen sædvanligvis afviser ethvert anbringende, der gøres gældende for første gang i replikken. Det sker ganske vist, at den tillader fremsættelse af et nyt anbringende på dette trin, men udelukkende i et af tre følgende undtagelsestilfælde: Det pågældende anbringende kan

anses for en udvidelse af et anbringende, der tidligere er fremført, direkte eller indirekte i stævningen⁶, anbringendet angår grundlæggende retsprincipper og skal derfor tages under påkendelse *ex officio*⁷, eller anbringendet er baseret på nye omstændigheder fremkommet under sagens behandling⁸.

11. I den foreliggende sag synes det utvivlsomt, at det for sent fremsatte anbringende ikke kan antages til realitetsbehandling. Hvad er formålet med den spanske regerings påstande i dens replik? Det er at kritisere den måde, hvorpå Kommissionen har fastsat støtteperioden. Som sagsøgeren har formuleret dette anbringende, er det tvetydigt. Skønt det synes enkelt, indeholder det to helt forskellige led.

12. På den ene side påstår sagsøgeren, at den i betragtningerne til den anfægtede beslutning indeholdte fastlæggelse af støtteperioden er uklar. Beslutningen er behæftet med en formel ulovlighed, bestående i en mangelfuld begrundelse. I denne form vedrører anbringendet et retligt spørgsmål for forskelligt fra det retlige spørgsmål for anbringenderne i stævningen, der alle vedrører beslutningens materielle lovlighed. Den for sene fremlæggelse af et anbringende, der vedrører et nyt forhold uden relation til de i stævningen påberåbte anbringender, bør

efter min opfattelse anses som et nyt anbringende, der bør afvises. Hvis Domstolen imidlertid skulle henholde sig til dele af sin retspraksis og antage, at et sådant anbringende angår grundlæggende retsprincipper, der skal tages under påkendelse *ex officio* af Domstolen⁹, er det tilstrækkeligt for den at konstatere, at Kommissionen har overholdt sin begrundelsespligt ved klart og utvetydigt i punkt 41-55 i den anfægtede beslutning at angive varigheden af støtten og den begrundelse, der har ført Kommissionen til denne konklusion¹⁰. Såfremt anbringendet om en manglende begrundelse antages til realitetsbehandling, vil det være grundløst.

13. På den anden side anfægter sagsøgeren direkte varigheden af den omtvistede støtte. Sagsøgeren klager navnlig over, at Kommissionen har fastsat begyndelsestidspunktet for støtten til datoen for betalingsstandsning-procedurene, selv om disse procedurer og aftalerne udgjorde en del af de eftergivelser, som Kommissionen godkendte i sin første

6 — Dom af 30.9.1982, sag 108/81, *Amylum* mod Rådet, Sml. s. 3107, præmis 25.

7 — Dom af 20.2.1997, sag C-166/95 P, Kommissionen mod Daffix, Sml. I, s. 983, præmis 24.

8 — Dom af 15.10.2002, forenede sager C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P til C-252/99 P og C-254/99 P, *Limburgse Vinyl Maatschappij m.fl.* mod Kommissionen, Sml. I, s. 8375, præmis 369-379.

9 — Selv om kvalifikationen af begrundelsesforpligtelsen som et anbringende, der angår grundlæggende retsprincipper, synes fastsat i retspraksis, er der usikkerhed om de procedurermæssige følger heraf. Nogle gange fastslår Domstolen blot, at den »af egen drift kan prøve, om der foreligger tilsidesættelse af væsentlige formelle mangler«, hvoraf indgår begrundelsespligten (jf. f.eks. dom af 7.5.1991, sag C-304/89, *Oliveira* mod Kommissionen, Sml. I, s. 2283, præmis 18), andre gange fastslår den, at det drejer sig om en bindende forpligtelse for den (jf. bl.a. dom af 3.7.2003, sag C-457/00, *Belgien* mod Kommissionen, Sml. I, s. 6931, præmis 102). Efter min opfattelse udgør befojelsen til af egen drift at påkende anbringender, der angår grundlæggende retsprincipper, alene en mulighed og ikke en retlig forpligtelse. Der er kun tale om en egentlig forpligtelse i almindelig forstand, hvor Fællesskabets retsinstanser har til opgave at sikre en effektiv domstolsbeskyttelse, således at det kun er nødvendigt, når overtrædelsen af den pågældende forpligtelse synes åbenbar.

10 — I disse punkter i den anfægtede beslutning præciserer Kommissionen klart støtteperioden og sin vilje til at anfægte de offentlige myndigheders passivitet i relation til den gæld, som de pågældende virksomheder har oparbejdet som følge af betalingsstandsningen.

beslutning 98/364 fra 1997. Ifølge Kommissionen vedrører dette klagepunkt blot et spørgsmål om kvantificering af støtteelementer, som henhører under den fase, der følger efter gennemførelsen af den anfægtede beslutning. Det synes imidlertid efter min opfattelse mere korrekt at antage, at fastsættelsen af det tidspunkt, hvor fordelene blev tildelt, samt disses varighed, direkte henhører under kvalificeringen af støtten. Dette anbringende vedrører således, ligesom de øvrige anbringender, en tilsidesættelse af artikel 87, stk. 1, EF. Det følger imidlertid ikke heraf, at det kan antages til realitetsbehandling.

14. Det ville uden tvivl være af interesse at undersøge, hvorvidt dette anbringende er velbegrunder, såfremt det blev fastslået, at det kunne antages til realitetsbehandling. Det må anføres, at fastsættelsen af tidspunktet for, hvornår en støtte anses for ydet, kan variere. I princippet er der først tale om støtte, når de omtvistede fordele er tildelt. Det kan imidlertid forholde sig anderledes, når sidstnævnte er blevet tildelt under tilsidesættelse af en beslutning om støtte godkendt af Kommissionen. I et sådant tilfælde er lovligheden af de tilladte foranstaltninger nært forbundet med overholdelsen af de betingelser, som Kommissionen har fastsat over for den pågældende medlemsstat. Såfremt det kan fastslås, at medlemsstaten ikke har opfyldt de forpligtelser og betingelser, den er pålagt, kan man gå så vidt som til at anse, at støtten ikke kun omfatter ikke-forudsete fordele (i det foreliggende tilfælde eftergivelse efter indgåelsen af aftalerne), men ligeledes de foranstaltninger, der på tidspunktet for deres undersøgelse ikke gav anledning til indvendinger i relation

til traktatbestemmelserne (i det foreliggende tilfælde de eftergivelse, der efterfulgte betalingsstandsningsprocedurerne og de efterfølgende aftaler)¹¹.

15. Sådanne bestræbelser er formålsløse i den foreliggende sag. Dette klagepunkt er ikke, som sagsøgeren påstår, blot et argument til støtte for anbringenderne i stævningen. Det udgør et egentligt anbringende, støttet af en argumentation og af faktiske og retlige elementer, der er forskellige fra de elementer, der blev fremført til støtte for stævningen. Selv om det således forståede anbringende ikke er uden sammenhæng med den i stævningen påberåbte annullationsgrund, adskiller det sig klart fra anbringenderne heri. Det bidrager således til at udvide sagsgenstanden på et tidspunkt, hvor denne allerede er fastsat og i princippet ikke kan ændres. I sådanne sager er det i Domstolens praksis fastslået, at sagsøgeren er afskåret fra at gøre et sådant anbringende gældende¹².

16. Det skal tilføjes, at i den foreliggende sag kan undtagelsen indeholdt i procesreglementet ikke finde anvendelse: Uanset grundlaget kan dette anbringende ikke anses for at være baseret på elementer, der er fremkommet under sagens behandling. Der var de facto intet til hinder for, at den påståede ulovlighed blev påpeget ved vedtagelsen af den anfægtede beslutning.

11 — Jf. i denne retning J.-P. Keppenne: *Guide des aides d'État en droit communautaire*, Bruylant, Bruxelles, 1999, s. 94.

12 — Jf. f.eks. dom af 1.4.1982, sag 11/81, Dürbeck mod Kommissionen, Sml. s. 1251, præmis 13, og af 6.12.1984, sag 59/83, Biovillac mod EØF, Sml. s. 4057, præmis 24.

17. På baggrund af ovenstående bør begge led af anbringendet om en manglende fastlæggelse af den periode, hvorunder støtten blev tildelt, afvises.

III — Om tilsidesættelsen af artikel 87, stk. 1, EF og om klassificeringen som statsstøtte

18. Til støtte for sit annullationssøgmål har sagsøgeren gjort tre anbringender gældende. Med det første har sagsøgeren anfægtet retsfor skrifterne og det retlige kriterium, der finder anvendelse på støtteforanstaltninger til kriseramte virksomheder. Det følger nemlig heraf, at alle betalingsstandsning-procedurer indebærer et element af statsstøtte. Såfremt disse retsfor skrifter lægges til grund, har sagsøgeren med sit andet anbringende bestridt, at de spanske myndigheder skulle have forholdt sig passive i løbet af den periode, hvor der ikke blev betalt skat og socialsikringsbidrag. Med sit tredje anbringende har sagsøgeren anfægtet Kommissionens vurdering af de spanske myndigheds adfærd.

19. Det første anbringende indebærer, at der stilles spørgsmålstegn ved relevansen af det såkaldte »private kreditor«-princip ved analysen af behandlingen af kriseramte virksomheder, mens de to øvrige baserer sig på påståede fejl i forbindelse med anvendelsen af dette princip i den foreliggende sag.

A — *Retsvildfarelse: relevansen af det »private kreditor«-princip i forbindelse med definitionen af begrebet statsstøtte*

20. Sagsøgeren er først og fremmest af den opfattelse, at den anfægtede adfærd følger af en normal anvendelse af den nationale lovgivning om betalingsstandsning. Enhver anden virksomhed i samme situation kunne have været genstand for identiske procedurer. Sagsøgeren har anført, at den analyse, som Kommissionen har lagt til grund i den anfægtede beslutning, fører til, at der stilles spørgsmålstegn ved generelle regler og ikke specifikke foranstaltninger, således som det kræves i fællesskabsretten vedrørende statsstøtte. Samtlige de af medlemsstaterne indførte procedurer til forebyggelse af betalingsstandsning ville således blive truet.

21. Det er korrekt, at Domstolen har fastslået, at det eventuelle tab af skatteindtægter, som anvendelsen af en ordning om særlig administration ville medføre for staten som følge af det absolutte forbud mod individuel kreditorforfølgning og suspensionen af renter af hele den berørte virksomheds gæld, ikke i sig selv kan begrunde, at den nævnte ordning kvalificeres som støtte. Begrundelsen herfor er, at en sådan konsekvens er uadskilleligt forbundet med enhver retlig ordning, der fastsætter rammerne for forholdet mellem en insolvent virksomhed og alle dennes kreditorer, uden at man heraf automatisk kan udlede, at der består en supplerende økonomisk byrde, der direkte eller indirekte bæres af de offentlige myndigheder, og som giver de berørte virksomheder

en bestemt fordel¹³. Under visse særlige omstændigheder kan medlemsstatens adfærd i forbindelse med en betalingsstandsning-procedure ikke desto mindre udgøre en støtte i artikel 87, stk. 1, EF's forstand¹⁴. Dette blev fastslået bl.a. i forbindelse med de offentlige kreditorens beslutningen om ikke at kræve likvidering af virksomhederne i Magefesa-koncernen, der indtil de ophørte med deres aktiviteter ikke havde overholdt deres skattemæssige forpligtelser¹⁵.

pågældende virksomheder til at opfylde deres forpligtelser, og at de havde en skønsæssig beføjelse hvad angår valget af disse foranstaltninger. I lyset af Domstolens praksis er dette tilstrækkeligt til at fastslå, at der er tale om specifikke foranstaltninger¹⁶. Støtten formodes at følge ikke af en generel fordel i den nationale lovgivning, men af en særlig og selektiv fordel, der skyldes denne lovgivnings anvendelse i den foreliggende sag¹⁷.

22. Som Kommissionen har anført, kan retsfor skrifterne i den foreliggende sag klart udledes af denne retspraksis fra Domstolen, navnlig i »Magefesa«-sagen. Intet sted i den anfægtede beslutning drager Kommissionen den slutning, at eksistensen af en statsstøtte kan udledes af de iværksatte betalingsstandsning-procedurer og indgåede aftaler eller af de deraf følgende tab for offentlige kreditorer. Hverken de nationale regler om betalingsstandsning eller forebyggende procedurer som sådan anfægtes i denne beslutning. I denne henseende er det ubestridt, at de offentlige kreditorer rådede over forskellige handlemuligheder med henblik på at få de

23. Med henblik på at vurdere de offentlige myndigheders adfærd i sager som de foreliggende har Domstolen stadfæstet en af

13 — Dom af 1.12.1998, sag C-200/97, Ecotrade, Sml. I, s. 7907, præmis 36. Til begrundelse for denne opfattelse henviser Domstolen til dom af 17.3.1993, forenede sager C-72/91 og C-73/91, Sloman Neptun, Sml. I, s. 887, præmis 21.

14 — Jf. dom af 29.4.1999, sag C-342/96, Spanien mod Kommissionen, Sml. I, s. 2459, af 29.6.1999, sag C-256/97, DM Transport, Sml. I, s. 3913, og af 12.10.2000 i sagen Spanien mod Kommissionen (fodnote 5).

15 — Dom af 12.10.2000 i sagen Spanien mod Kommissionen (fodnote 5).

16 — Jf. dom af 26.9.1996, sag C-241/94, Frankrig mod Kommissionen, Sml. I, s. 4551, præmis 20 og 21, og dommen i DM Transport-sagen (fodnote 14), præmis 30. Jf. ligeledes forslag til afgørelse fremsat af generaladvokat La Pergola i sagen Spanien mod Kommissionen (sag C-342/96, fodnote 14), punkt 8, samt forslag til afgørelse fremsat af generaladvokat Jacobs i denne sag, punkt 40, og forslag til afgørelse fremsat af generaladvokat Mischo i den sag, der gav anledning til dommen af 12.10.2000 i sag C-480/98, Spanien mod Kommissionen (fodnote 5), punkt 12-14.

17 — Det bemærkes, at Domstolen ikke altid sondrer mellem begreberne specificitet og selektivitet (jf. f.eks. dom af 17.6.1999, sag C-75/77, Belgien mod Kommissionen, Sml. I, s. 3671, præmis 26). Der kan imidlertid stilles spørgsmålstegn ved, om der ikke skal sondres mellem dem. Specificiteten udelukker det generelle. En foranstaltning er specifik, når den finder anvendelse på en særlig kategori af virksomheder, uden at denne differentiering kan begrundes ved arten og opbygningen af den ordning, der varetager opgaver, og som den indgår i (jf. i denne retning dom af 13.2.2003, sag C-409/00, Spanien mod Kommissionen, Sml. I, s. 1487, præmis 52). En sådan foranstaltning fører til anvendelsen af en særbehandling. Selektivitet er en separat betingelse på et andet trin i analysen (jf. punkt 24 og 25 ovenfor). Selektiviteten er ikke til hinder for det generelle, men for ligebehandling, og forudsætter, at i en fælles gruppe af virksomheder er nogle af disse udvalgt til at få en særbehandling. Således kan der være tale om en specifik fordel, der ikke er selektiv.

Kommissionen afprøvet metode, der består i at sammenligne de offentlige myndigheders adfærd med adfærden hos en påpasselig privat kreditor, der befinder sig i en sammenlignelig situation¹⁸. Det relevante spørgsmål er, om en privat kreditor under sammenlignelige omstændigheder ville have indgået de samme aftaler, eftergivet de samme beløb og anlagt samme holdning med hensyn til forvaltningen af disse aftaler. Såfremt disse interventioner gør det muligt for den pågældende virksomhed at overvinde en midlertidig krise til kreditors fordel, kan de pågældende tiltag tillades. Men indskrænker de sig til at ville redde en virksomhed, der ikke er levedygtig og ikke er tilpasset markedsvilkårene, kan de ikke tillades, da de i så fald er i strid med logikken om økonomisk effektivitet og fællesmarkedets tilfredsstillende funktion.

24. I den anfægtede beslutning har Kommissionen med rette bemærket, at det private kreditor-princip ikke må forveksles med Domstolens mere klassiske private investor-princip¹⁹. Mens en investor søger

at få et udbytte ved at investere i de pågældende virksomheder, søger en kreditor at opnå betaling af de beløb, som en debitor i økonomiske vanskeligheder skylder ham²⁰. Investoren kan vælge den investering, der synes mest rentabel. I teorien står den kapital, som han er parat til at investere i en virksomhed, til rådighed på samme vilkår for alle virksomheder på markedet. Dette er ikke tilfældet for kreditoren. Kreditoren befinder sig allerede i et kontraktforhold med en debitor-virksomhed, som han eventuelt er klar til at yde nye fordele i form af eftergivelse eller omlægning af gælden. Den kapital, det drejer sig om, er ikke »på markedet«. Kapitalen står ikke til rådighed for andre erhvervsdrivende på samme vilkår. En sådan kapital er udelukkende bevilget i to parter interesse. Denne forskel i de to situationer bør efter min opfattelse resultere i en forskel i måden at vurdere sammenligningen mellem de offentlige myndigheders adfærd og en privat erhvervsdrivendes adfærd. I en investeringssituation sker sammenligningen »på normale markedsvilkår«. Hvis kapitalen er tildelt på gunstige vilkår for investoren, selv til en kriseramet virksomhed, således at denne kan forvente en mere eller mindre langsigtet økonomisk fortjeneste, foreligger der ingen fordel, og konkurrencen er ikke fordrejet. I en kreditor/debitorsituation forholder det sig anderledes. Der kan der kun være tale om »vilkår svarende til markedsvilkår«²¹. Debitorvirksomhedernes situation skal ikke sammenlignes med situationen for konkurrenterne på markedet, men med situationen for de virksomheder, der har tilsvarende vanskeligheder. Det bør således ikke blot overvejes, om der eksisterer en

18 — Dom af 29.4.1999, Spanien mod Kommissionen (fodnote 14), præmis 46.

19 — Betragtning 49 til den anfægtede beslutning. Vedrørende kriteriet om den private investor jf. bl.a. dom af 21.3.1991, sag C-305/89, Italien mod Kommissionen, Sml. I, s. 1603; af 14.9.1994, forenede sager C-278/92 til C-280/92, Spanien mod Kommissionen, Sml. I, s. 4103, og af 28.1.2003, sag C-334/99, Tyskland mod Kommissionen, Sml. I, s. 1139.

20 — Dom af 29.4.1999, Spanien mod Kommissionen (fodnote 14), præmis 46, og dom af 29.6.1999, DM Transport (fodnote 14), præmis 24.

21 — Jf. i denne retning forslag til afgørelse fremsat af generaladvokat Jacobs i DM Transport-sagen (fodnote 14), punkt 34.

økonomisk fordel, da der ikke er tvivl herom²², men om denne fordel udgør en »selektiv« fordel, der giver en virksomhed en særbehandling, der ikke er berettiget ud fra logiske betragtninger om økonomisk effektivitet²³. I et sådant tilfælde er det afgørende kriterium derfor ikke, hvorvidt der foreligger en økonomisk fordel, men om denne fordel udgør en gunstigere behandling end den, der under tilsvarende omstændigheder gives af en privat kreditor til en debitor-virksomhed.

således, at disse gives en fortrinsstilling²⁴. Men der bør tages hensyn til de forskellige betingelser, under hvilke denne metode finder anvendelse. Når metoden anvendes på en investor, har den hverken samme funktion eller samme betydning, som når den anvendes på en kreditor.

25. I begge tilfælde kan sammenligningsmetoden baseret på kriteriet om den private erhvervsdrivende kun tiltrædes. En sådan metode er i overensstemmelse med det i traktaten forfulgte almindelige formål, som er at undgå, at der skabes kunstige fordele til gunst for visse økonomiske interesser, og

26. I den foreliggende sag synes de af Kommissionen anvendte retsfor skrifter og den anvendte juridiske metode ikke at kunne gøres til genstand for væsentlig kritik. De er i overensstemmelse med den sondring og det kriterium, der kan udledes af Domstolens praksis. Det eneste spørgsmål, der reelt opstår, er, hvorledes den af Kommissionen såkaldte »Magesa-doktrin« skal anvendes på de særlige omstændigheder i den foreliggende sag, henset til de offentlige myndigheds adfærd. Det fremgår nemlig af fast retspraksis, at hvad angår vurderingen af en fordel, der udgør statsstøtte, er den enkelte sags konkrete omstændigheder af særlig betydning²⁵.

22 — Som Kommissionen anførte for Domstolen, idet den baserede sig på privat investor-kriteriet, ville det under disse omstændigheder være vanskeligere for debitor-virksomheden at opnå en sådan kapital på markedet. Hvis det antages, at den pågældende virksomhed befandt sig i en situation, hvor den skulle gå på kapitalmarkedet for at få et lån, som svarede til den fordel, der skyldes eftergivelsen eller omlægningen af dens gæld, er det klart, at den ville blive nødt til at acceptere mindre gunstige betingelser (jf. Kommissionens argumentation i dom af 29.4.1999, Spanien mod Kommissionen, og DM Transport-sagen, fodnote 14, henholdsvis præmis 36 og 23). Dette er tilstrækkeligt til at fastslå, at der er tale om en fordel (jf. i denne retning ligeledes forslag til afgørelse fremsat af generaladvokat La Pergola i den sag, der gav anledning til dommen af 29.4.1999 i sagen Spanien mod Kommissionen (fodnote 14), præmis 11). For Domstolen er dette imidlertid ikke tilstrækkeligt til at fastslå, at der foreligger statsstøtte (dom af 29.4.1999, Spanien mod Kommissionen, fodnote 14, præmis 47-49).

23 — Privatkreditor-kriteriet illustrerer således, at der i visse tilfælde kan gives en fordel til en virksomhed i forhold til dennes konkurrenter under normale markedsvilkår, som ikke er selektiv, forudsat at fordelene kunne have været givet til enhver anden virksomhed under samme omstændigheder.

27. Der bør drages en første konklusion. Det er ikke godtgjort, at der foreligger nogen retsvildfarelse. Det første anbringende kan derfor ikke tiltrædes.

24 — Det kan ikke benægtes, at selektive statslige foranstaltninger udgør en væsentlig risiko for Fællesskabet: risikoen for at »fordreje« det politiske system, der består i at give en fordel til en begrænset gruppe og pålægge de øvrige medlemmer i Fællesskabet omkostningerne heraf, skønt sidstnævnte ikke har nogen direkte indflydelse på beslutningen om at give fordelene.

25 — Jf. Ecotrade-dommen (fodnote 13), præmis 37, og dom af 12.10.2000, Spanien mod Kommissionen (fodnote 5), præmis 19-21.

B — Vildfarelse med hensyn til anvendelsen af kriteriet om en påpasselig privat kreditor

28. Vildfarelsen følger dels af en delvis hensyntagen til de relevante faktiske omstændigheder, dels af en fejlagtig juridisk subsumption af de faktiske omstændigheder, der er fremlagt for Kommissionen.

1. Materiel fejl vedrørende de faktiske omstændigheder

29. For at afklare, om de spanske myndigheder under sagen har udvist en adfærd som en tilstrækkelig påpasselig kreditor, er det nødvendigt at kende de handlinger, myndighederne rent faktisk har foretaget. Den spanske regering er imidlertid af den opfattelse, at den anfægtede beslutning ikke nøjagtigt afspejler de relevante faktiske omstændigheder, Kommissionen havde til rådighed. Regeringen har heraf konkluderet, at beslutningen blev vedtaget på baggrund af andre omstændigheder end dem, som Kommissionen har påstået.

30. Det skal bemærkes, at lovligheden af en anfægtet retsakt i forbindelse med et annullationssøgsmål skal bedømmes ud fra de faktiske og retlige omstændigheder på det tidspunkt, da retsakten blev udstedt²⁶. Det fremgår mere præcist, hvad angår statsstøtte,

26 — Dom af 7.2.1979, forenede sager 15/76 og 16/76, Frankrig mod Kommissionen, Sml. s. 321, præmis 7.

af denne regel, at Kommissionen ikke kan kritiseres for ikke at have taget hensyn til faktiske elementer; den ikke har fået forelagt på tidspunktet for undersøgelsen af den påklagede adfærd²⁷. Det fremgår af de for Domstolen forelagte sagsakter, at Kommissionen ikke under den administrative undersøgelsesprocedure var blevet underrettet om adskillige oplysninger i stævningen til støtte for den spanske regerings argumentation. Uanset om disse oplysninger opstod, efter at den anfægtede beslutning var blevet truffet²⁸, eller om de ikke var blevet meddelt i rette tid til beslutningens ophavsmand²⁹, kan de ikke med føje påberåbes til støtte for et anbringende for Domstolen. Anbringendet om en faktisk vildfarelse kan, for så vidt som det er baseret på disse elementer, ikke antages til realitetsbehandling.

31. Selv om stævningen er bedre dokumenteret end de sagsakter, som Kommissionen udfærdigede under undersøgelsesproceduren, fremgår det ligeledes af de for Dom-

27 — Dom af 14.9.1994, Spanien mod Kommissionen (fodnote 19), præmis 31, og Rettens dom af 6.10.1999, sag T-110/97, Kneissl Dachstein mod Kommissionen, Sml. II, s. 2881, præmis 102.

28 — Til støtte for sin argumentation nævner sagsøgeren udlæg i fabrikken Vanosa i juni 2002, at Vanosa blev overtaget af et aktieselskab primært ejet af arbejdstagere på Vanosa samt GEA's konkurs som følge af en national rets afgørelse mellem marts og oktober 2002.

29 — Det er navnlig tilfældet med de følgende omstændigheder, nævnt i stævningen: en ansøgning af juni 2001 fra lønmodtagerne hos Vanosa om, at virksomheden erklæres konkurs, den kompetente nationale rets afvisning på denne ansøgning, et sandsynligt ophør med GEA's og Vanosas aktiviteter i 2001, de sociale myndigheders ophævelse den 20.12.2001 af aftalen af 6.11.1998, møder i juli og november 2000 mellem skattemyndighederne og virksomhedernes ledelse med henblik på at få de pågældende virksomheder til at opfylde deres forpligtelser.

stolen fremlagte dokumenter, at sagen er mere fuldstændig, end hvad der fremgår af den anfægtede beslutning³⁰. Det fremgår således, at de udlæg og sikkerhedsstillelser, der blev foretaget, ikke i detaljer er blevet anført i den nævnte beslutning. Kommissionen har i denne beslutning begrænset sig til at nævne udlæg i fast ejendom og i diverse aktiver³¹.

32. Skal det på baggrund heraf konkluderes, at den anfægtede beslutning er ulovlig? Det mener sagsøgeren, der i disse elementer finder bevis på sin aktivitet og på den omhu, myndighederne har udvist i forbindelse med forvaltningen af betalingsstandsningssprocedurerne. Kommissionen har bestridt, at en hensyntagen til disse omstændigheder er tilstrækkelig til at ændre dens vurdering. Begge parter bidrager således til at ændre sagens retning. For parterne vedrører sagens kerne snarere den måde, hvorpå de faktiske omstændigheder er blevet vurderet. Den påståede ulovlighed ses som en konsekvens ikke af den materielle fejl, men af den retlige vurdering af de faktiske omstændigheder.

33. På dette punkt må det under alle omstændigheder anerkendes, at Kommissionen råder over en vis grad af frihed til at fastslå og udvælge de relevante faktiske omstændigheder. Man kan alene kritisere Kommissionen for at have undladt at informere om visse forhold, der synes at kunne være af betydning for analysen. Det fremgår imidlertid ikke, og påstås i øvrigt heller ikke, at den anfægtede beslutning er baseret på

faktiske oplysninger, der i væsentlig grad er ukorrekte eller fordrejede. Under disse omstændigheder kan en blot og bar faktuel unøjagtighed i begrundelserne ikke i sig selv gøre den dispositive del af beslutningen ugyldig. Derfor bør anbringendet om en faktisk vildfarelse forkastes.

2. Vildfarelse hvad angår den retlige vurdering af de faktiske forhold

34. Det relevante spørgsmål er følgende: Retfærdiggør de oplysninger, som Kommissionen kunne have kendskab til under undersøgelsesproceduren, konklusionen om, at de spanske myndigheder ikke har udvist tilstrækkelig påpasselighed? Med andre ord: Kan en hensyntagen til samtlige foreliggende omstændigheder, samtlige oplysninger i sagen, inklusive dem, der ikke er blevet nævnt i betragtningerne til beslutningen, da bevirke, at den vurdering, der er foretaget på grundlag af disse, ændres? Dette spørgsmål skal undersøges.

35. Den spanske regering har hævdet, at Kommissionen ved anvendelse af kriteriet om den påpasselige private kreditor ikke i tilstrækkelig grad har taget hensyn til de foranstaltninger, som de kompetente myndigheder traf med henblik på at sikre tilbagebetaling af den gæld, der var opstået efter indgåelsen af aftalerne. Foranstaltninger såsom udlæg i fast ejendom og i løsøre, socialsikringsmyndighedernes begæring i

30 — Dette fremgår bl.a. af en sammenligning mellem den anfægtede beslutning og skrivelse af 29.11.2001, hvori de spanske myndigheder har fremført deres indlæg i løbet af den af Kommissionen indledte undersøgelsesprocedure.

31 — Betragtning 37 og 44 til den anfægtede beslutning.

2001 om udlæg i bankkonti samt skattemyndighedernes udlæg i perioden 1999-2001 i socialboliger, i GEA-koncernens varemærke og i de pågældende selskabers fordringer på deres største kunder blev ikke nævnt. Denne fejl førte Kommissionen til den fejlagtige vurdering, at »Spanien ikke [har] iværksat de i spansk ret hjemlede foranstaltninger (særskilte tvangsfuldbyrdsprocedurer) med henblik på at undgå, at virksomhederne fortsætter deres aktiviteter uden at betale skat og sociale bidrag«³². Kommissionen har til disse argumenter anført, at de trufne foranstaltninger blev iværksat for sent, og at de under alle omstændigheder var ineffektive. Det forhold, at de ikke kunne forhindre en væsentlig forøgelse af de pågældende virksomheders gæld efter indgåelsen af aftalerne, viser de offentlige myndigheders forsømmelser. Myndighederne har ikke anvendt alle de retsmidler, de rådede over i deres egenskab af privilegerede kreditorer, med henblik på at modsætte sig disse virksomheders manglende betaling. I en sådan situation burde myndighederne have gjort brug af muligheden for at begære de pågældende virksomheder konkurs og likvidere deres aktiver.

36. Inden jeg tager stilling til denne uenighed, vil jeg kort vende tilbage til kriteriet om en påpasselig privat kreditor, der er genstand for den omtvistede kvalificering. Begrebet »privat kreditor« er uafklaret i retspraksis, og dette gælder så meget desto mere, når denne, som i det tilfælde, hvor en offentlig kreditor

har privilegerede fordringer, erstattes med begrebet »hypotetisk privat kreditor«³³. Dette udtryk synes at fremhæve en væsentlig egenskab. »Den påpasselige private kreditor i en markedsøkonomi« er en *effektiv* erhvervsdrivende, der er i stand til at finde og anvende de mest hensigtsmæssige foranstaltninger med henblik på at nå et bestemt mål, nemlig inddrivelsen af sine fordringer.

37. Denne egenskab af effektivitet indebærer navnlig en hensyntagen til samtlige de faktorer, der er særlige for det forhold, som den private kreditor befinder sig i³⁴. Når sagsøgeren har påstået, at Kommissionen i en anden beslutning vedrørende et lignende spørgsmål anlagde det modsatte synspunkt, har Kommissionen med rette svaret, at omstændighederne i den pågældende sag var helt anderledes. I modsætning til den anfægtede beslutning blev der i den pågældende beslutning taget hensyn til den aktive og hensigtsmæssige adfærd, der blev udvist af socialsikringsmyndighederne og skattemyndighederne³⁵.

33 — Jf. i denne retning forslag til afgørelse fremsat af generaladvokat Jacobs i DM Transport-sagen (fodnote 14), punkt 36, og forslag til afgørelse fremsat af generaladvokat Mischo i den sag, der gav anledning til dom af 12.10.2000 i sagen Spanien mod Kommissionen (fodnote 5), punkt 34.

34 — Retten fastslog i dom af 11.7.2002, sag T-152/99, HAMA mod Kommissionen, Sml. II, s. 3049, præmis 168, at »når en virksomhed, som står over for en væsentlig forringelse af sin økonomiske situation, foreslår en aftale eller en række aftaler om omstrukturering af dens gæld til sine kreditorer med henblik på at genoprette sin økonomiske situation og undgå afvikling, må hver enkelt kreditor træffe et valg dels med hensyn til det beløb, der bliver tilbudt ham i den foreslåede aftale, dels med hensyn til det beløb, som han forventer at kunne opnå i forbindelse med virksomhedens eventuelle afvikling. Dette valg er påvirket af en række faktorer, såsom om kravet er pantsikret, privilegeret eller simpelt, arten og omfanget af eventuel anden sikkerhed, en vurdering af mulighederne for genopretning af virksomheden og det udbytte, han vil kunne opnå ved en afvikling«.

35 — Kommissionens beslutning 2003/283/EF af 27.11.2002 om Spaniens støtteforanstaltninger til fordel for Refractorios Especiales SA, EFT 2003 L 108, s. 21.

32 — Betragtning 47 til den anfægtede beslutning.

38. Det skal ligeledes fremhæves, at dette kriterium ikke kræver, at de offentlige myndigheder ikke bekymrer sig om andre mål, der forfølges i forbindelse med betalingsstandsningsprocedurer. De har mulighed for, som i den foreliggende sag, at tage hensyn til »den generelle og sociale interesse i at opretholde arbejdspladser«³⁶. Dette hensyn kan imidlertid kun tages i betragtning inden for rammerne af undersøgelsen af støttens forenelighed med artikel 87, stk. 3, EF. Ved vurderingen af, om der foreligger statsstøtte, måles statens adfærd ikke ud fra værdien eller vigtigheden af de forfulgte mål. Den måles ud fra effektiviteten af de foranstaltninger, der er truffet med henblik på at sikre statens interesser som kreditor. Det er alene ud fra dette synspunkt, at de offentlige myndigheders adfærd i nærværende sammenhæng skal vurderes.

39. Endelig må det erkendes, at det private kreditorprincip ikke kræver, at der umiddelbart indgives begæring om konkurs af en kriseramte virksomhed³⁷. I princippet kan de spanske myndigheder ikke klandres for at have ønsket at undgå et ophør af de pågældende virksomheders aktiviteter. Det er ganske forståeligt, at en privat kreditor med væsentlige ressourcer til rådighed har en interesse i at opretholde en debitorvirksomheds aktivitet i en vis tid, såfremt omkostningerne ved en umiddelbar afvikling viser sig at være højere end omkostningerne ved at yde støtte. Enhver kreditor må for det første sammenligne den fortjeneste, der kan opnås ved virksomhedens umiddelbare likvi-

ation, og dernæst den fortjeneste, der kan opnås ved momentant at give afskald på inddrivelsen af fordringerne, mens debitor fortsætter sine aktiviteter.

40. Efter min opfattelse og i overensstemmelse med Domstolens retspraksis bør et valg, hvorefter der afstås fra at inddrive gælden, betinges af mindst tre forhold. For det første skal det være muligt at gøre virksomheden økonomisk levedygtig og forbedre dens økonomiske situation³⁸. For det andet skal der gøres alt for at undgå, at der ydes nye kreditter og akkumuleres ny gæld³⁹. For det tredje skal staten kunne regne med at få inddrevet sit tilgodehavende inden for en rimelig tid⁴⁰.

41. En anvendelse af denne analyse på den foreliggende sag viser, at den spanske regering står svagt. På det tidspunkt, hvor virksomhederne efter indgåelsen af aftalerne måtte formodes at være levedygtige, og inddrivningen af gælden kunne påregnes at ske inden for en rimelig frist, ser det ikke ud til, at der blev anvendt de mest hensigtsmæssige procedurer for at forhindre akkumulering af ny gæld. Denne mangel på effektivitet og påpasselighed ses klart og tydeligt navnlig i tre henseender.

36 — Dette hensyn fremgår bl.a. af begrundelserne for aftalen af 6.11.1998 mellem socialsikringen og Vanosa.

37 — Jf. i denne retning forslag til afgørelse fremsat af generaladvokat Mischo i den sag, der gav anledning til dom af 12.10.2000 i sagen Spanien mod Kommissionen (fodnote 5), punkt 36.

38 — Det skal erindres, at dette krav fremgår af de af Kommissionen vedtagne rammebestemmelser om statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder, og at Domstolen har formuleret dette krav for forenelighed af støtte til omstrukturering af kriseramte virksomheder, endda for disse rammebestemmelser blev offentliggjort, i dom af 14.9.1994, Spanien mod Kommissionen (fodnote 19).

39 — Jf. dom af 29.4.1999, Spanien mod Kommissionen (fodnote 14), præmis 47.

40 — Jf. i denne retning forslag til afgørelse fremsat af generaladvokat Jacobs i DM Transport-sagen (fodnote 14), punkt 38.

42. Den følger først og fremmest af den meget sene brug af de anvendte foranstaltninger. De af sagsøgeren nævnte udlæg som følge af betalingsstandsningens procedurerne blev først foretaget ved udgangen af 2000, dvs. mere end tre år efter anmeldelserne om betalingsstandsning. Da de spanske myndigheder endelig besluttede sig for at ophæve aftalerne og genoptage tvangsfuldbyrdelsen, gjorde den oparbejdede gæld enhver gældsinddrivelse højst usandsynlig⁴¹. Denne forsinkede adfærd er endnu tydeligere, al den stund at parterne har erkendt, at de private kreditorer var hurtigere end de offentlige kreditorer til at kræve realisering af pantsatte aktiver og til at begære Vanosa konkurs. Den manglende påpasselighed følger for det andet af den omstændighed, at de anvendte foranstaltninger ikke var effektive. Det fremgår af sagsakterne, at de gennemførte udlæg kun havde en meget begrænset virkning. I øvrigt er de offentlige kreditorers blotte »pression« ikke tilstrækkelig, som påstået af sagsøgeren, til at kompensere for en manglende direkte handling. Bortset fra den omstændighed, at de egentlige virkninger af en sådan pression forbliver hypotetiske, er den eneste mulige virkning (virksomhedslukning) irrelevant for det forfulgte mål: at få inddrevet gælden. Endelig fremgår den manglende effektivitet og påpasselighed fra de spanske myndigheders side af disses manglende viden. Den omstændighed, at Kongeriget Spanien ikke har kunnet oplyse det præcise beløb for skattegælden, afslører en vis uagtsomhed. Det ligger imidlertid ligeledes fast, at de offentlige myndigheder var ude af stand til med sikkerhed at udtale sig om, hvorledes det stod til med de pågældende virksomheders aktivitet. Som sagsøgeren gør gældende, kan en sådan manglende information ingen-

lunde begrunde GEA's manglende overholdelse af sine skatteforpligtelser, men viser, at de kompetente myndigheder ikke har udvist den fornødne agtpågivenhed.

43. Sagsøgeren har endelig anført, at en større agtpågivenhed fra de kompetente myndigheders side ikke ville have gjort det muligt at ophæve aftalerne hurtigere. Dette begrundes med den måde, hvorpå det administrative system for inddrivelse af fordringer fungerer⁴². Det fremgår imidlertid af retspraksis, at de påståede vanskeligheder af praktisk og administrativ karakter ikke kan begrunde en manglende iværksættelse af de foranstaltninger, der er nødvendige til overholdelse af de grundlæggende traktatbestemmelser⁴³, og i den foreliggende sag til gennemførelse af en beslutning om omstrukturingsstøtte.

44. Under disse omstændigheder og henset til denne sags baggrund er det vanskeligt ikke at erkende, at en påpasselig kreditor havde interesse i at ophæve aftalerne og begære de pågældende virksomheder konkurs så hurtigt som muligt. Der erindres om, at undersøgelsen af sidstnævnte situation skulle ske i forbindelse med en omstrukturingsplan, hvis anvendelse var underlagt det strenge vilkår om, at der ikke måtte ydes ny støtte, herunder støtte i form af eftergivelse af udestående fordringer⁴⁴. Det faktum, at

41 — Det skal erindres, at for den pågældende periode, der dækker januar 1997 til januar 2001, beløb den af GEA akkumulerede gæld hvad angår arbejdsgeberbidrag sig til 2 582 880 484 ESP, hvoraf 166 937 745 var betalt, mens datterselskabet Vanosas gæld, for samme periode og samme post, beløb sig til 557 166 270 ESP, hvoraf 105 989 762 var betalt.

42 — Replikken, s. 14.

43 — Jf. analogt dom af 26.1.1999, sag C-18/95, Terhoeve, Sml. I, s. 345, præmis 45.

44 — Betragtning 50 til den anfægtede beslutning.

aftalerne blev tilsidesat, straks efter, at de var indgået, viser efter min opfattelse i tilstrækkelig grad, hvilken fremgangsmåde der burde have været anvendt. Det er de spanske myndigheders manglende handling, skønt de havde kendskab til forholdene, der udgør statsstøtten.

45. Jeg mener, at Kommissionen ved at tage behørigt hensyn til sagens omstændigheder har anvendt det private kreditorprincip korrekt. Anbringendet om en vildfarelse med hensyn til den retlige vurdering af de faktiske omstændigheder bør, ligesom de øvrige undersøgte anbringender, afvises.

IV — Forslag til afgørelse

46. I lyset af ovenstående foreslår jeg Domstolen at

- 1) frifinde Kommissionen

- 2) pålægge Kongeriget Spanien at betale sagens omkostninger.